

Gekooide Botten

Omzien in verwondering

Wij staan hier in Rotterdam. Een van de grootste havensteden ter wereld. Een dynamische wereld. Maar ook een jachtige wereld. Begeef je maar eens in de ochtendspits en bezie de drukte om je heen. We zijn altijd naar iets op weg. We staan alleen stil als we er door de verkeersdrukte toe gedwongen worden. Dit verschijnsel is niet uniek voor Rotterdam. Velen hebben niet meer de rust om zich te verwonderen over de dingen die ons dagelijks omringen. De ervaring van de buitenwereld verliest daardoor aan diepgang. Met haar kunst wil Ine van Son ons aan die jachtigheid ontrukken en ons de schoonheid van alledaagse dingen tonen. In de wintermaanden verplaatst Ine haar atelier naar de Ierse westkust. Uit de frisse zeewind snuift ze haar inspiratie op. Daar, in een door regen en wind gegeseld landschap, vindt ze de botten die hier zijn tentoongesteld.

Context (Ine's andere werk)

Ine's kunst is veelzijdig. Ze werkt veel met stoffen, fotografeert en maakt installaties in de vrije natuur. Maar er zitten herkenbare constanten in haar werk. Eén daarvan is haar voorliefde voor oude, verweerde objecten. Objecten die een verhaal vertellen. Die wat hebben meegemaakt. Voorwerpen met littekens, met sporen van het leven. Dat kan een oude verweerde grafsteen zijn. Ze houdt ervan om met een vel papier en grafiet een afdruk te maken van verweerde patronen, om zo een geschiedenis tot leven te wekken.

Ergens in Brabant staat een oude boom. Een doodgewone boom, waar je zo voorbijloopt juist omdat het niets bijzonders is. Ine heeft die oude boom met een stoffen lint omwikkeld. Niet lukraak, maar langs lijnen in de bast, om te laten zien dat een boom, dagelijks de zonnestand volgend, met een draaiing groeit. Het lint daalt als een helix langs de bast af en vervolgt zijn weg naar de grond. Daar draait het zich in uitdijende cirkels rond de boom en verbeeldt zo de jaarringen. Vervolgens leidt het lint ons naar een beek, waar het een waterkring wordt. We zijn aangekomen bij de bron waar de boom zijn levenskracht haalt. Ine laat ons zo de boom *zien*. De boom als een levend wezen dat ademt, water opzuigt, zonlicht invangt en zoete sappen maakt.

Gekooide botten

Met deze installatie doet ze iets vergelijkbaars. Ine schept daarbij zoveel mogelijk ruimte voor de verbeelding. Ze zou het bij *beeld alleen* hebben gelaten als niet mensen haar herhaaldelijk zouden vragen wat zij met een kunstwerk bedoelt. Poëtische teksten geven daarom een inkijkje zonder de fantasie te blokkeren. Uitsluitend om de mensen uit te dagen beter te kijken.

Op haar beurt voelt Ine van Son zich door de karkassen die ze vindt uitgedaagd. Ze schrikt vaak van zo'n dood beest. Het gaat vaak om vieze, stinkende kadavers. Te vies om op te rapen eigenlijk. Ze stoten af maar tegelijkertijd zijn ze onweerstaanbaar. Die ambivalentie fascineert haar. En ze ontdekt dat ze daar niet alleen in staat: mensen die de botten zien, wenden zich in eerste instantie direct walgend af. Ik als bioloog heb dan meteen de neiging om te zeggen: ja, logisch, dat is onze biologie. We hebben een aangeboren afkeer van alles wat ons kan besmetten met ziektes. Maar, waarom komen mensen kort na zo'n moment van afkeer toch terug? Waarom willen we toch kijken?

